

[Finansministeren.]

stand til at afdrage meget stærkt på deres gæld i den forløbne årrække.

Det andet punkt, som jeg gerne vil fremhæve, og som også fremgår af „Statistiske Efterretninger“, er, at det, i hvert fald i de to sidste år, der er forløbet til juni måned i år, er forholdsvis få landmænd, som forgæves har ansøgt om lån eller kredit. Der foreligger en opgørelse herover, som viser, at det drejer sig om knap 3 000 landmænd, og det er dog kun mellem 1 og 2 pct. af samtlige landmænd. Jeg er klar over, at efter juni måned i år er kreditten yderligere strammet, men jeg vil dog gøre opmærksom på, at det trods alt er en mindre del af landbruget, der har været udsat for disse vanskeligheder.

Det var imidlertid ikke alene det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, der var fremme med statistiske sammenligninger; senere i debatten tog det ærede medlem hr. Bøgholm den taktik op, idet det ærede medlem belyste forbrug og opsparing her i landet ved at sammenligne tallene for det samlede forbrug med stigningen i sparekasseindskuddene. Noget i det ærede medlem hr. Bøgholms fremstilling tydede imidlertid på, at det ærede medlem ikke var helt opmærksom på, hvor stor opsparingen er. Jeg skal ikke spille tingets tid med at gøre nærmere rede herfor, men jeg vil gerne henlede det ærede medlems og iøvrigt også andre ærede medlemmers opmærksomhed på et lille skrift, „Staten og Opsparingen“, der er udgivet af sparekasseforeningen. Forfatteren hedder S. Aage Hansen. Med formandens tilladelse vil jeg gerne have lov til at citere et lille stykke af dette skrift. Det hævdes dér, at der er

„næppe tvivl om, at det danske samfund i de senere år har afset en noget større del af sin løbende indtægt til kapitaldannelse, end det tidligere var tilfældet. Hermed er også sagt, at befolkningen har afstået fra at anvende en større del af ressourcerne til forbrug, d. v. s. sparet en større del af sine indkomster“.

Det mener jeg er i overensstemmelse med de faktiske forhold. Man kan vel udtrykke det på den måde, at i årene op til krigen blev der sparet 10—12 pct., medens opsparingen og dermed kapitaldannelsen

i årene efter krigen har beløbet sig til henimod 15 pct. Det interessante er, at denne store kapitaldannelse har fundet sted samtidig med, at vi har forøget overskuddet på statsbudgettet, samtidig med at vi har ført en finanspolitik med et noget større overskud, og derfor tror jeg, at det ærede medlem hr. Bøgholm — og det kan måske også gælde andre medlemmer i det ærede medlems parti — må tage deres betragtninger vedrørende opsparingsproblemet op til revision på denne baggrund. Ser vi på de enkelte år, var der bl. a. under den forrige regering Hans Hedtoft en stærk stigning i kapitaldannelsen her i landet.

Iøvrigt var de ærede ordføreres indlæg i anden omgang fortrinsvis knyttet til to vigtige problemer: hvorvidt det er muligt at fortsætte eller påbegynde en reformlovgivning, og i hvilket omfang og på hvilken måde man skal søge at øge overskuddet på statsbudgettet. Jeg tror, jeg kan nøjes med at knytte et par kommentarer til disse to vigtige problemer.

Jeg vil takke det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen og det ærede medlem hr. Thestrup for deres klare udtalelser om, at de mener, vi i øjeblikket skal have en reformpause. Jeg synes, det er et klart standpunkt; jeg skal om lidt komme tilbage til, at jeg ikke er ganske enig i dette standpunkt. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har tidligere givet udtryk herfor; det ærede medlem hr. Thestrup gav ikke helt klart udtryk for det i første omgang, men jeg forstod, at den lille korrektion i anden omgang om, at det finansielle skulle hvile i sig selv, betyder, at der skal være en reformpause.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen mente, at jeg i mit foredrag i Nationaløkonomisk Forening skulle have givet udtryk for, at vi, som det ærede medlem sagde, uanset de økonomiske forhold skulle fortsætte en reformlovgivning. Jeg er mig ikke bevidst at have brugt vendingen „uanset de økonomiske forhold“. Det er givet, at det tempo, hvori reformer kan gennemføres, må afhænge af den økonomiske baggrund, men regeringens standpunkt er, at er der mulighed for at drøfte principperne i reformlovgivningen, skal man gøre det; man skal ikke standse her, men man må have lov til at drøfte, hvorledes merudgif-